

[Anker Lau.]

steget. Det skal jeg ikke bestride. Det er for øvrigt en af de ting, der for mig viser, at begrænsning i sig selv er overflødig. Forbruget er jo i virkeligheden dækket herhjemme. Vi kunne lige så godt sætte varerne på friliste. Jeg tror, det ville være godt, for erhvervslivet er således indrettet, at så længe det er begrænset, hvad man kan få af en vare, køber man op til grænsen, om ikke af anden grund, så for at bevare sine rettigheder, men i det øjeblik en vare sættes på friliste, køber ingen mere end nødvendigt, så haster det ikke. Det er en ganske simpel købmandsmæssig lære, som jeg tror den højtærede minister kunne få megen fornøjelse af.

Med hensyn til benzinen skal jeg ikke indlade mig på en detaljeret gennemgang, men kun ganske simpelt gengive de oplysninger, som forelå for udvalget og ikke er forandret siden, mig bekendt i hvert fald. Vi vil ved nytårstid ligge med en beholdning svarende til mellem 1½ og 2 måneders forbrug. Så sætter man forbruget ned med 20 pct. Den fortsat flydende import bliver sat ned et sted mellem 25 og 30 pct. På baggrund af denne lagerbeholdning er forskellen ikke større, end at man kan tænke sig en balance fremover, som udmærket kan tillade gennemførelse af den ordning, vi har været talsmænd for.

Det ærede medlem hr. Lars^WP. Jensen svingede sig temmelig højt op i diskussionen, og det skal jeg såmænd ikke fortænke ham i. Med hensyn til monopolrådets sammensætning er det svært at granske den politiske overbevisning hos hvert enkelt medlem. Det, jeg har beskæftiget mig med, er de folketingsmedlemmer, der sidder dér. Man kan diskutere, om det overhovedet er rigtigt, at der sidder folketingsmedlemmer, og jeg har ikke noget imod, at man diskuterer det, men hvis der skal sidde folketingsmedlemmer, må jeg anse det for rigtigt, at de to oppositionspartier også bliver repræsenteret. Der sidder som bekendt i monopolrådet to folketingsmedlemmer fra socialdemokratiet og et fra det radikale venstre, men ingen fra venstre og konservative.

Må jeg sige med hensyn til prisundersøgelserne, som man tager frem igen i år

som noget, der oven i købet skal fremskyndes, og at man har den bedste vilje o. s. v., o. s. v., at det havde man også sidste år, men der skete blot ikke noget før for ganske nylig.

Med hensyn til beskyttelsen fremkom det ærede medlem hr. Lars P. Jensen også med en bemærkning. Jeg har ikke sagt andet, end at loven kan bruges til beskyttelse under valutabesparelsens maske. Også her var det meningen, at vi skulle foretage en undersøgelse af de bundne lister, de helt forbudte varer, de importbegrænsede varer, for at finde ud af dette. Intet er sket på dette område. Vi har nogle gange rykket for det i udvalget, og der blev, så vidt jeg husker, lovet os et diskussionsgrundlag tilvejebragt af varedirektoratet, som heller aldrig kom. Det er alt dette, der viser, at der ingen vilje er til at gå disse veje.

Jeg har lige en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Weikop, som har misforstået en udtalelse, jeg fremsatte. Jeg er ikke i tvivl om, at den høje regering udmærket kan tænke sig at rationere af valutamæssige grunde, men det, jeg sagde, var blot dette, at i udvalget har ministeren afvist, at benzinrationeringen var sket af valutamæssige grunde. Det er det, det ærede medlem har taget fejl af.

Så har jeg egentlig kun til slut et par forhåbningsfulde ord til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), som igen i år holdt sin eneste tale på dette område. Jeg vil tro, at hvis vi gennemgik vareforsyningslovens behandling for de sidste 2-3-4 år, ville vi se nøjagtig den samme tale med nøjagtig de samme ingredienser i, men dog altså en tale, som trods alt giver udtryk for et vist håb, en vis optimisme med hensyn til fremtiden, tro på de løfter, som endnu en gang er givet, tro på, at vi i det valgår, vi går ind i, vil komme igennem alt det materiale, som der ikke er sket noget med under et normalt folketingsår. Jeg tror det ikke. Den måde, sagerne er blevet behandlet på, giver mig indtryk af, at det er regeringens politik ikke at foretage sig noget på dette område. Det må man erkende som den kendsgerning, det er, og det har vi gjort, og derudfra har vi taget vort standpunkt, og det synes jeg i og for sig ikke der er det mindste at sige til.